

Arrest

nr. 82 836 van 11 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 19 maart 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, S.R.M., luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Kirgizisch staatsburger van gemengd Kirgizisch-Oeigoerse origine.

In maart 2010 kwam uw vrouw, E.N. (...) (O.V. X), een Kazachs staatsburger van gemengd Russisch-Tataarse origine, naar Kirgizië om bij u te wonen. In augustus 2010 traden jullie officieel in het huwelijk. U woonde in het dorp Nizhnaya Alarcha in de regio Bishkek. Ook uw moeder en uw broer, T.S. (...) (O.V. X), met zijn gezin, woonden in hetzelfde huis.

Op 16 juni 2010 werden u en uw broer op straat aangevallen door een tiental etnische Kirgiezen. Jullie werden gevisieerd omwille van jullie etnische origine. Toen de buurtbewoners tussenkwamen, vertrokken jullie belagers. U en uw broer waren gewond en moesten naar het ziekenhuis. Nog diezelfde avond dienden jullie een klacht in bij de politie.

Op 17 juni 2010 kwam een groep van een tiental etnische Kirgiezen naar jullie huis. Ze riepen racistische verwijten en dreigden om u en uw familie te vermoorden. U en uw broer stapten naar buiten, gewapend met een jachtgeweer en met de hond aan de leiband. Jullie konden deze mensen weggagen, maar ze dreigden dat ze zouden terugkomen.

Op 18 juni 2010 kwam enkele politieagenten naar jullie huis. Ze vroegen om een document te ondertekenen waarbij jullie zouden afzien van jullie klacht, wat jullie weigerden.

Op 19 of 20 juni 2010 besloten jullie onder te duiken. U en uw vrouw vertrokken naar het huis van een oom in het centrum van de stad Bishkek, waar jullie tot aan jullie vertrek uit Kirgizië bleven. Uw moeder en het gezin van uw broer trokken in bij andere familieleden.

Op 7 september 2010 vertrokken u, uw vrouw en uw broer met zijn gezin uit Kirgizië. Uw broer en zijn gezin vlogen rechtstreeks met het vliegtuig van Kazachstan naar Europa. Ze waren in het bezit van Franse Schengenvisa.

U en uw vrouw namen een andere route, gezien u geen visum voor uw vrouw had kunnen verkrijgen. Jullie namen eerst het vliegtuig van Almaty naar Moskou. Vervolgens reisden jullie verborgen in de oplegger van een vrachtwagen naar Polen. Daar namen jullie een auto richting België.

Op 13 september 2010 vroegen jullie – gelijktijdig met uw broer en uw schoonzus – asiel in België.

Net voor jullie asiel gingen vragen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, had u de paspoorten van u en uw vrouw toevertrouwd aan een onbekende persoon op straat. Toen u terug buiten kwam, was deze persoon – samen met jullie paspoorten – verdwenen.

Op 15 februari 2010 ontvingen uw broer en zijn vrouw een beslissing 26quater: Frankrijk had, overeenkomstig de Dublin II-verordening, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van hun 1 asielaanvraag aanvaard. De asielaanvraag van uw broer in Frankrijk is momenteel in behandeling.

U hebt ook familie in België. Uw neven, A.S. (...) (O.V. 6.728.678) en D.S. (...) (O.V. 6.746.602), vroegen respectievelijk op 25 november 2010 en 30 december 2010 asiel in België. Hun problemen zijn echter niet verbonden met de problemen van u en uw echtgenote.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, S.R.M., luidt als volgt:

“U vreest dat u in Kirgizië zult worden vermoord door etnische Kirgiezen omwille van uw (deels) Oeigoerse origine. U stelt dat u qua uiterlijk immers niet op een Kirgies lijkt.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste bleek u manifest tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de chronologie van uw problemen.

Zo verklaarde u in de op 18.11.2010 bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat u in de nacht van 16 op 17 juni 2010 werd geslagen. Vervolgens verklaarde u: “Enkele dagen later kwam een groep Kirgiezen naar ons huis” (CGVS vragenlijst, nr. 3.5).

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter een ander verhaal. Toen beweerde u dat de groep Kirgiezen reeds in de avond van 17 juni 2010 – daags na de aanval – jullie woning hadden belaagd (CGVS, p. 11, 15). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar.

Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, ontkende u dat u voornoemde vragenlijst iets anders had beweerd (CGVS, p. 17).

Deze uitleg is niet afdoende. Het is immers niet aannemelijk dat een tolk dergelijk expliciete uitspraak verkeerd zou hebben vertaald. Daarenboven werden uw verklaringen in de vragenlijst u na afloop van het interview voorgelezen in het Russisch, waarna u zich hiermee akkoord verklaarde door het plaatsen van uw handtekening. Deze tegenstrijdigheid blijft dus bestaan. De vaststelling dat u manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde over het chronologische verloop van de enige twee incidenten die u zou hebben meegemaakt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate.

Ten tweede bleken ook uw verklaringen over uw contacten met de politie in flagrant tegenstrijdig. Zo verklaarde u in de bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde CGVS-vragenlijst dat jullie na de aanval op u en uw broer op 16 juni 2010 naar de politie gingen. Toen u klacht wilde indienen, zou men echter meteen hebben aangedrongen dat jullie een document zouden ondertekenen waarbij jullie afzagen van verdere stappen tegen jullie belagers. De politie zou dus al direct hebben gevraagd of jullie wilden afzien van jullie klacht. U situeerde deze vraag van de politie ook vóór het incident waarbij de groep Kirgiezen naar jullie huis zou zijn gekomen (CGVS vragenlijst, nr. 3.5).

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u iets helemaal anders. U beweerde toen dat de politie, de dag na of enkele dagen na, het incident met de Kirgiezen bij jullie woning zelf naar

jullie huis was gekomen om te vragen of jullie een document wilden ondertekenen waarbij jullie zouden afzien van jullie klacht (CGVS, p. 12, 15).

Deze versies zijn opnieuw niet verenigbaar.

Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef u bij uw laatste verklaringen (CGVS, p. 17). Uw uitleg heft deze tegenstrijdigheid dus niet op. De vaststelling dat u flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw contacten met de politie, doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Ten derde legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop de groep Kirgiezen jullie woning zou hebben belaagd.

Jullie situeerden dit incident allebei op 17 juni 2010. U vertelde echter dat dit bij valavond gebeurde, rond 7 of 8 uur in de avond (CGVS, p. 15).

Uw vrouw zei echter iets anders. Hoewel zij aanvankelijk vaag bleef over de situering van dit incident, meende zij toch dat dit in de namiddag was gebeurd, ongeveer tussen 3 en 5 uur. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde zij dat ze zich waarschijnlijk vergist had omdat ze zich niet precies kon herinneren op welk moment van de dag dit incident was voorgevallen (CGVS vrouw, p. 7).

Dit is niet geloofwaardig. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat uw vrouw dit incident, waarbij een groep Kirgiezen aan jullie huis stond en dreigde jullie te vermoorden, met enige nauwkeurigheid kan plaatsen in de tijd.

De vaststelling dat uw vrouw niet kon situeren of dit incident – het enige feit waarbij zij zelf aanwezig was geweest – in de middag dan wel in de avond was gebeurd, vormt een verdere bevestiging van het ongeloofwaardig karakter van jullie verklaringen.

Ten vierde bleken u en uw vrouw ook flagrant tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de periode dat jullie ondergedoken zouden hebben geleefd.

U vertelde dat jullie na deze incidenten jullie huis verlieten en onderdoken bij familie van eind juni tot begin september 2010. U zei dat u en uw vrouw bij uw oom in het centrum van de stad Bishkek gingen wonen. Uw moeder, uw broer en zijn gezin zouden bij een ander familielid, een nicht, zijn ondergedoken (CGVS, p. 6).

Uw vrouw zei echter dat jullie allemaal samen onderdoken bij uw oom in Bishkek. Zij beweerde dat ook uw moeder en uw broer bij jullie leefden tot aan jullie vertrek in september 2010.

Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef zij bij haar versie (CGVS vrouw, p. 9). Het spreekt voor zich dat deze markante 2 tegenstrijdigheid de geloofwaardigheid van jullie verklaringen nog verder ondermijnt.

Ten vijfde moet het Commissariaat-generaal vaststellen dat u geen begin van bewijs van uw problemen kunt voorleggen, terwijl u volgens uw verklaringen wel degelijk over belangrijke bewijsstukken zou kunnen beschikken.

Zo verklaarde u dat u bij uw opname in het ziekenhuis op 16 juni 2010 een attest van verstrekte zorgen kreeg uitgereikt. Nadien zouden u en uw broer ook naar de politie zijn gegaan, waar jullie een schriftelijke klacht indienden naar aanleiding van de fysieke mishandelingen door de groep Kirgiezen. De politie zou u later hebben aangemaand om deze klacht te laten vallen.

In dit verband zou u dus (een kopie van) het betreffende medische attest en de klacht bij de politie kunnen voorleggen als bewijs van uw problemen. Toen u werd gewezen op het belang van dergelijke stukken in de asielprocedure, zei u dat u deze stukken eventueel kon bekomen via uw familie in Kirgizië (CGVS, p. 14-15).

Het Commissariaat-generaal merkt op dat u, hoewel u reeds anderhalf jaar in België verblijft en hoewel u in de loop van uw asielprocedure herhaaldelijk werd gewezen op het belang van objectieve bewijsstukken (cf. CGVS-vragenlijst, oproepingsbrief gehoor CGVS), geen documenten hebt aangebracht om uw asielrelaas te staven.

Deze onverklaarbare afwezigheid van relevante bewijsstukken, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ten zesde, voor wat betreft uw bewering dat u in uw jeugd twee keer werd geslagen door etnisch Kirgizische jongens; dat u op de arbeidsmarkt werd gediscrimineerd; en dat u en uw vrouw op straat werden lastiggevallen en uitgescholden omwille van jullie etnische origine (CGVS, p. 7, 10, 11), meent het Commissariaat-generaal dat, hoewel deze vormen van discriminatie en racisme laakbaar zijn, de door u beschreven situatie niet kan worden gezien als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tenslotte blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in

bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren.

Er kan actueel bijgevolg niet gesteld worden dat Oeigoeren, louter omwille van hun etnische origine of toebehoren tot deze gemeenschap, een gegronde vrees dienen te koesteren om vervolgd te worden in Kirgizië.

De documenten die u voorlegde, namelijk uw Kirgizische identiteitskaart, de Kazachse identiteitskaart van uw vrouw, jullie geboorteaktes en jullie huwelijksakte, attesteren jullie identiteit, maar kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van E.N. (...) (O.V. 6.686.609), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.”

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, N.E. (...), luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een een Kazachs staatsburger van gemengd Russisch-Tataarse origine. In maart 2010 trok u naar Kirgizië om bij uw man, M.S. (...) (O.V. 6.686.609), een Kirgizisch staatsburger van gemengd Kirgizisch-Oeigoerse origine, te wonen. In augustus 2010 traden jullie officieel in het huwelijk. U woonde in het dorp Nizhnaya Alarcha in de regio Bishkek. Ook uw schoonmoeder en schoonbroer, T.S. (...) (O.V. 6.686.602), met zijn gezin, woonden in hetzelfde huis.

Op 16 juni 2010 werden uw man en uw schoonbroer op straat aangevallen door een tiental etnische Kirgiezen. Ze werden geïsoleerd omwille van jullie etnische origine. Toen de buurtbewoners tussenkwamen, vertrokken hun belagers. Uw man en uw schoonbroer waren gewond en moesten naar het ziekenhuis. Nog diezelfde avond dienden ze een klacht in bij de politie. Op 17 juni 2010 kwam een groep van een tiental etnische Kirgiezen naar jullie huis. Ze riepen racistische verwijten en dreigden om u en uw familie te vermoorden. Uw man en uw schoonbroer konden deze mensen weggagen, maar ze dreigden dat ze zouden terugkomen. Op 18 juni 2010 kwam enkele politieagenten naar jullie huis. Ze vroegen aan uw man en uw schoonbroer om een document te ondertekenen waarbij ze zouden afzien van hun klacht, wat ze weigerden.

Op 19 of 20 juni 2010 besloten jullie onder te duiken. Samen met uw man, uw schoonmoeder en uw schoonbroer vertrokken naar het huis van een oom van uw man in het centrum van de stad Bishkek, waar jullie tot aan jullie vertrek uit Kirgizië bleven.

Op 7 september 2010 vertrokken u, uw man en uw schoonbroer met zijn gezin uit Kirgizië. Uw schoonbroer en zijn gezin vlogen rechtstreeks met het vliegtuig van Kazachstan naar Europa. Ze waren in het bezit van Franse Schengenvisa. U en uw man namen een andere route, gezien u geen visum had kunnen verkrijgen. Jullie namen eerst het vliegtuig van Almaty naar Moskou. Vervolgens reisden jullie verborgen in de oplegger van een vrachtwagen naar Polen. Daar namen jullie een auto richting België. Op 13 september 2010 vroegen jullie – gelijktijdig met uw schoonbroer en uw schoonzus – asiel in België.

Net voor jullie asiel gingen vragen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, had uw man jullie paspoorten toevertrouwd aan een onbekende persoon op straat. Toen jullie terug buiten kwamen, was deze persoon – samen met jullie paspoorten – verdwenen.

Op 15 februari 2010 ontvingen uw schoonbroer en zijn vrouw een beslissing 26quater: Frankrijk had, overeenkomstig de Dublin II-verordening, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van hun 1 asielaanvraag aanvaard. De asielaanvraag van uw schoonbroer in Frankrijk is momenteel in behandeling.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, N.E., luidt als volgt:

“U bent een staatsburger van Kazachstan.

U verklaarde dat u, voor u in maart 2010 bij uw echtgenoot, M.S. (...) (O.V. 6.686.609), in Kirgizië ging wonen, geen problemen kende in Kazachstan (CGVS, p. 3).

Gezien u geen problemen kende in Kazachstan, uw land van nationaliteit, kan het Commissariaat-generaal in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Conventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, vaststellen.

Bijgevolg is uw asielaanvraag ongegrond.

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring dat u en uw echtgenoot vervolgd zouden worden in Kirgizië.

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming omdat uw asielrelaas van uw echtgenoot niet geloofwaardig bleek.

Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u in Kirgizië een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming, zou kennen.

De beslissing van uw echtgenoot, die deels is gebaseerd op uw verklaringen, werd als volgt gemotiveerd:

"U vreest dat u in Kirgizië zult worden vermoord door etnische Kirgiezen omwille van uw (deels) Oeigoerse origine. U stelt dat u qua uiterlijk immers niet op een Kirgiez lijkt. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste bleek u manifest tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de chronologie van uw problemen. Zo verklaarde u in de op 18.11.2010 bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat u in de nacht van 16 op 17 juni 2010 werd geslagen. Vervolgens verklaarde u: "Enkele dagen later kwam een groep Kirgiezen naar ons huis" (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter een ander verhaal. Toen beweerde u dat de groep Kirgiezen reeds in de avond van 17 juni 2010 – daags na de aanval – jullie woning hadden belaagd (CGVS, p. 11, 15). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, ontkende u dat u voornoemde vragenlijst iets anders had beweerd (CGVS, p. 17). Deze uitleg is niet afdoende. Het is immers niet aannemelijk dat een tolk dergelijk expliciete uitspraak verkeerd zou hebben vertaald. Daarenboven werden uw verklaringen in de vragenlijst u na afloop van het interview voorgelezen in het Russisch, waarna u zich hiermee akkoord verklaarde door het plaatsen van uw handtekening. Deze tegenstrijdigheid blijft dus bestaan. De vaststelling dat u manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde over het chronologische verloop van de enige twee incidenten die u zou hebben meegemaakt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate.

Ten tweede bleken ook uw verklaringen over uw contacten met de politie in flagrant tegenstrijdig. Zo verklaarde u in de bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde CGVS-vragenlijst dat jullie na de aanval op u en uw broer op 16 juni 2010 naar de politie gingen. Toen u klacht wilde indienen, zou men echter meteen hebben aangedrongen dat jullie een document zouden ondertekenen waarbij jullie afzagen van verdere stappen tegen jullie belagers. De politie zou dus al direct hebben gevraagd of jullie wilden afzien van jullie klacht. U situeerde deze vraag van de politie ook vóór het incident waarbij de groep Kirgiezen naar jullie huis zou zijn gekomen (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u iets helemaal anders. U beweerde toen dat de politie, de dag na of enkele dagen na, het incident met de Kirgiezen bij jullie woning zelf naar jullie huis was gekomen om te vragen of jullie een document wilden ondertekenen waarbij jullie zouden afzien van jullie klacht (CGVS, p. 12, 15). Deze versies zijn opnieuw niet verenigbaar. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef u bij uw laatste verklaringen (CGVS, p. 17). Uw uitleg heft deze tegenstrijdigheid dus niet op. De vaststelling dat u flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw contacten met de politie, doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Ten derde legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop de groep Kirgiezen jullie woning zou hebben belaagd. Jullie situeerden dit incident allebei op 17 juni 2010. U vertelde echter dat dit bij valavond gebeurde, rond 7 of 8 uur in de avond (CGVS, p. 15). Uw vrouw zei echter iets anders. Hoewel zij aanvankelijk vaag bleef over de situering van dit incident, meende zij toch dat dit in de namiddag was gebeurd, ongeveer tussen 3 en 5 uur. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde zij dat ze zich waarschijnlijk vergist had omdat ze 2 zich niet precies kon herinneren op welk moment van de dag dit incident was voorgevallen (CGVS vrouw, p. 7). Dit is niet geloofwaardig. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat uw vrouw dit incident, waarbij een groep Kirgiezen aan jullie huis stond en dreigde jullie te vermoorden, met enige nauwkeurigheid kan plaatsnemen in de tijd. De vaststelling dat uw vrouw niet kon situeren of dit incident – het enige feit waarbij zij zelf aanwezig was geweest – in de middag dan wel in de avond was gebeurd, vormt een verdere bevestiging van het ongeloofwaardig karakter van jullie verklaringen.

Ten vierde bleken u en uw vrouw ook flagrant tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de periode dat jullie ondergedoken zouden hebben geleefd. U vertelde dat jullie na deze incidenten jullie huis verlieten en onderdoken bij familie van eind juni tot begin september 2010. U zei dat u en uw vrouw bij uw oom in het centrum van de stad Bishkek gingen wonen. Uw moeder, uw broer en zijn gezin zouden bij een ander familielid, een nicht, zijn ondergedoken (CGVS, p. 6). Uw vrouw zei echter dat jullie allemaal samen onderdoken bij uw oom in Bishkek. Zij beweerde dat ook uw moeder en uw broer bij jullie leefden tot aan jullie vertrek in september 2010. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef zij bij haar versie (CGVS vrouw, p. 9). Het spreekt voor zich dat deze markante tegenstrijdigheid de geloofwaardigheid van jullie verklaringen nog verder ondermijnt.

Ten vijfde moet het Commissariaat-generaal vaststellen dat u geen begin van bewijs van uw problemen kunt voorleggen, terwijl u volgens uw verklaringen wel degelijk over belangrijke bewijsstukken zou kunnen beschikken. Zo verklaarde u dat u bij uw opname in het ziekenhuis op 16 juni 2010 een attest van verstrekte zorgen kreeg uitgereikt. Nadien zouden u en uw broer ook naar de politie zijn gegaan, waar jullie een schriftelijke klacht indienden naar aanleiding van de fysieke mishandelingen door de groep Kirgiezen. De politie zou u later hebben aangemaand om deze klacht te laten vallen. In dit verband zou u dus (een kopie van) het betreffende medische attest en de klacht bij de politie kunnen voorleggen als bewijs van uw problemen. Toen u werd gewezen op het belang van dergelijke stukken in de asielpcedure, zei u dat u deze stukken eventueel kon bekomen via uw familie in Kirgizië (CGVS, p. 14-15). Het Commissariaat-generaal merkt op dat u, hoewel u reeds anderhalf jaar in België verblijft en hoewel u in de loop van uw asielpcedure herhaaldelijk werd gewezen op het belang van objectieve bewijsstukken (cf. CGVS-vragenlijst, oproepingsbrief gehoor CGVS), geen documenten hebt aangebracht om uw asielaanspraak te staven. Deze onverklaarbare afwezigheid van relevante bewijsstukken, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ten zesde, voor wat betreft uw bewering dat u in uw jeugd twee keer werd geslagen door etnisch Kirgizische jongens; dat u op de arbeidsmarkt werd gediscrimineerd; en dat u en uw vrouw op straat werden lastiggevallen en uitgescholden omwille van jullie etnische origine (CGVS, p. 7, 10, 11), meent het Commissariaat-generaal dat, hoewel deze vormen van discriminatie en racisme laakbaar zijn, de door u beschreven situatie niet kan worden gezien als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tenslotte blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren. Er kan actueel bijgevolg niet gesteld worden dat Oeigoeren, louter omwille van hun etnische origine of toebehoren tot deze gemeenschap, een gegronde vrees dienen te koesteren om vervolgd te worden in Kirgizië.

De documenten die u voorlegde, namelijk uw Kirgizische identiteitskaart, de Kazachse identiteitskaart van uw vrouw, jullie geboorteaktes en jullie huwelijksakte, attesteren jullie identiteit, maar kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 19 maart 2012 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, een schending van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekers laten gelden dat ze niet betwisten dat ze niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 c. van de vreemdelingenwet aangezien uit de landeninformatie blijkt dat er geen sprake is van een binnenlands gewapend conflict.

Verzoekers geven een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de artikelen 2 en 3 EVRM aan de hand van de verwijzing naar rechtsleer en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van de Raad van State.

Verzoekers werpen op dat het in het kader van de asielpcedure niet noodzakelijk is dat ze hun vrees voor vervolging kunnen onderbouwen met documenten voor zover ze dienaangaande geloofwaardige verklaringen afleggen die niet indruisen tegen algemeen bekende feiten.

Verzoekers voeren aan dat het gemeengoed is dat er in juni 2010 in Kirgizië sprake was van interetnisch geweld tussen de Oezbeken en de Kirgiezen, wat trouwens door de commissaris-generaal niet in twijfel wordt getrokken.

Bijgevolg is volgens verzoekers hun asielaas niet in strijd met de landeninformatie aangaande Kirgizië. Verzoekers menen dat zij wel degelijk een geloofwaardig asielaas hebben gebracht.

Wat betreft de chronologie van hun problemen menen verzoekers dat de groep Kirgiezen op 17 juni 2010 naar hun huis is gekomen, en dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk heeft gesteld dat "daags" nadat hij werd geslagen, een groep Kirgiezen naar hun huis is gekomen. De vermelding "enkele" dagen later, kan volgens verzoeker te wijten zijn aan een verkeerde vertaling.

Met betrekking tot de contacten met de politie meent verzoeker dat de politie hem inderdaad thuis heeft opgezocht met het verzoek de klacht in te trekken.

Verzoeker stelt dat hij op 16 juni 2010 ook naar de politie gegaan om een klacht in te dienen.

Verzoeker laat gelden dat het pas later is dat de politie hem thuis heeft bezocht met vraag om de klacht in te trekken en een document te ondertekenen dat de afstand inhoudt.

Betreffende het tijdstip waarop de groep Kirgiezen de woning zou hebben belaagd, meent verzoeker dat het wel degelijk bij valavond gebeurde; verzoeker verklaart dat zijn echtgenote het uur moeilijk kan inschatten en stelt bovendien dat tussen beide uitersten, slechts twee uur verschil is.

Verzoeker meent dat het op dat ogenblik noch klaar, noch donker was en dat het bijgevolg niet eenvoudig was om het exact uur van het voorval op te geven.

Wat betreft de periode waarin ze ondergedoken leefden, voeren verzoekers aan dat ze ondergedoken waren bij verzoekers oom en dat hun familieleden vaak bij hen waren maar bij een ander familielid verbleven.

Verzoekers verklaren dat ze gepoogd hebben om bewijsstukken te verzamelen, maar daar uiteindelijk niet in geslaagd zijn.

Verzoekers wijzen er op dat de situatie in Kirgizië nog steeds problematisch is en de spanningen blijven bestaan; ze stellen dat de gewelddaden van juni 2010 zich zouden kunnen herhalen.

Verzoekers herhalen dat verzoeker heeft getracht een klacht neer te leggen bij de autoriteiten, die hem vervolgens verplicht hebben om de klacht in te trekken. Volgens verzoekers blijkt uit de houding van de autoriteiten dan ook dat ze zich niets van de problemen aantrekken en geen voldoende bescherming bieden om de gewelddaden te stoppen.

Verzoekers vragen van hen de status van vluchteling te erkennen of hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vragen verzoekers de bestreden beslissingen nietig te verklaren indien bijkomend onderzoek vereist is om tot een deugdelijk oordeel te komen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, N.E., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielaas van verzoeker, S.R.M., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan

een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

De Raad merkt verder op dat -waar verzoekers in hun verzoekschrift citeren uit rechtsleer - een theoretische uiteenzetting niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

Waar verzoekers ten slotte verwijzen naar rechtspraak, onderstreept de Raad dat de door verzoekers aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande argumenten kunnen dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

2.7. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoekers heeft besloten.

Zo stelde de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde over de chronologie van zijn problemen:

“Zo verklaarde u in de op 18.11.2010 bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat u in de nacht van 16 op 17 juni 2010 werd geslagen. Vervolgens verklaarde u: “Enkele dagen later kwam een groep Kirgiezen naar ons huis” (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter een ander verhaal. Toen beweerde u dat de groep Kirgiezen reeds in de avond van 17 juni 2010 – daags na de aanval – jullie woning hadden belaagd (CGVS, p. 11, 15). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, ontkende u dat u voornoemde vragenlijst iets anders had beweerd (CGVS, p. 17). Deze uitleg is niet afdoende. Het is immers niet aannemelijk dat een tolk dergelijk expliciete uitspraak verkeerd zou hebben vertaald. Daarenboven werden uw verklaringen in de vragenlijst u na afloop van het interview voorgelezen in het Russisch, waarna u zich hiermee akkoord verklaarde door het plaatsen van uw handtekening. Deze tegenstrijdigheid blijft dus bestaan.”

Verzoekers wijzen er in hun verzoekschrift op dat de groep Kirgiezen op 17 juni 2010 naar hun huis is gekomen, en dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gesteld dat “daags” nadat hij werd geslagen, een groep Kirgiezen naar hun huis is gekomen. De vermelding “enkele” dagen later is volgens verzoekers te wijten aan een onjuiste vertaling.

De Raad merkt op dat dit een bewering betreft, die verzoekers niet hard maken. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota van 3 april 2012 aangeeft dat, indien een asielzoeker daadwerkelijk tolkenproblemen heeft ondervonden tijdens zijn verhoor, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren.

Het blijkt niet dat verzoeker tijdens zijn verhoor opmerkingen gemaakt heeft over vertaal- of andere communicatieproblemen alhoewel hij daartoe wel de mogelijkheid had vermits hem zijn verklaringen op het einde van het verhoor werden voorgelezen; verzoeker heeft zijn verklaringen ondertekend waardoor hij bevestigt dat het verhoorverslag overeenstemt met zijn afgelegde verklaringen.

De commissaris-generaal kon bijgevolg terecht besluiten dat het feit dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over het chronologische verloop van de twee incidenten die hij zou hebben meegemaakt, de geloofwaardigheid ondermijnt van zijn relaas.

Verder stelde de commissaris-generaal in de besteden beslissing vast dat verzoeker tevens tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn contacten met de politie.

Zo verklaarde verzoeker in de bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst dat hij na de aanval op 16 juni 2010 zelf naar de politie ging. Diezelfde dag zou de politie hebben aangedrongen op ondertekening van een afstand van zijn klacht.

Tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker echter dat de politie de dag na of enkele dagen na het incident met de Kirgiezen bij hem thuis was gekomen om te vragen of hij een document wilde ondertekenen waarbij hij zou afzien van zijn klacht.

Deze verklaringen zijn inderdaad niet verenigbaar.

Verzoekers scharen zich in hun verzoekschrift achter één versie van de feiten door te stellen dat de politie verzoeker inderdaad thuis heeft opgezocht met het verzoek de klacht in te trekken. Ze voegen hier aan toe dat op 16 juni 2010 verzoeker ook naar de politie is gegaan om een klacht te laten registreren, maar dat het pas later was dat de politie hem thuis heeft bezocht om de geregistreerde klacht te laten intrekken.

Het vasthouden aan één versie van de feiten is niet van die aard om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren. De Raad deelt bijgevolg de mening van de commissaris-generaal dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn contacten met de politie wat ook afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

De commissaris-generaal stipte in de bestreden beslissingen tevens correct aan dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen aflegden met betrekking tot het moment waarop de groep Kirgiezen hun woning zouden hebben belaagd:

“Jullie situeerden dit incident allebei op 17 juni 2010. U vertelde echter dat dit bij valavond gebeurde, rond 7 of 8 uur in de avond (CGVS, p. 15). Uw vrouw zei echter iets anders. Hoewel zij aanvankelijk vaag bleef over de situering van dit incident, meende zij toch dat dit in de namiddag was gebeurd, ongeveer tussen 3 en 5 uur. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde zij dat ze zich waarschijnlijk vergist had omdat ze 2 zich niet precies kon herinneren op welk moment van de dag dit incident was voorgevallen (CGVS vrouw, p. 7). Dit is niet geloofwaardig. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat uw vrouw dit incident, waarbij een groep Kirgiezen aan jullie huis stond en dreigde jullie te vermoorden, met enige nauwkeurigheid kan plaatsen in de tijd. De vaststelling dat uw vrouw niet kon situeren of dit incident – het enige feit waarbij zij zelf aanwezig was geweest – in de middag dan wel in de avond was gebeurd, vormt een verdere bevestiging van het ongeloofwaardig karakter van jullie verklaringen.”

De Raad aanvaardt het verweer van verzoekers niet waar ze in hun verzoekschrift aanvoeren dat het voorval wel degelijk bij valavond gebeurde, verzoekster het uur moeilijk kan inschatten, er tussen tussen beide uitersten slechts twee uur verschil is en dat het bovendien noch klaar, noch donker was en het bijgevolg niet eenvoudig was om het incident in de tijd te plaatsen.

De Raad merkt vooreerst op dat dit incident geenszins een detail in het asielrelaas betreft, maar een kerngebeurtenis uitmaakt. Zodoende dient te worden benadrukt dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Daarenboven kan van twee echtgenoten die hun land van herkomst hebben verlaten op grond van dezelfde asielmotieven in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas.

De commissaris-generaal liet tevens gelden dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen aflegden over de periode dat ze ondergedoken zouden hebben geleefd;

Zo verklaarde verzoeker dat ze na de incidenten hun huis verlieten en van eind juni tot begin september 2010 bij familie onderdoken. Verzoeker gaf aan dat hij en uw vrouw bij zijn oom in het centrum van de stad Bishkek gingen wonen. Zijn moeder, broer en zijn gezin zouden bij een ander familielid, een nicht, zijn ondergedoken. Verzoekster stelde daarentegen dat allen samen onderdoken bij verzoekers oom in Bishkek. Zij verklaarde dat ook verzoekers moeder en broer bij hen leefden tot aan hun vertrek in september 2010.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat ze ondergedoken leefden bij verzoekers oom en hun familieleden vaak aanwezig waren, maar verbleven bij een ander familielid, geven ze een post-factum verklaring, die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissingen. In geen geval maakt dit een dienstig verweer uit. Ook deze markante tegenstrijdigheid blijft bijgevolg staande en keert zich tegen de geloofwaardigheid van het relaas.

Ten slotte werd in de bestreden beslissingen terecht opgemerkt dat verzoekers geen begin van bewijs van hun problemen voorleggen.

Zoals uit de bestreden beslissingen blijkt, werd volgens verzoekers verklaringen een attest opgesteld naar aanleiding van zijn ziekenhuisopname op 16 juni 2010 en hebben hij en zijn broer een schriftelijke klacht ingediend bij de politie naar aanleiding van de fysieke mishandelingen door de groep Kirgizezen. Waar verzoeker tijdens zijn verhoor voor het Commissariaat-generaal op 21 februari 2012 aangaf dat de mogelijkheid bestond dat hij bepaalde stukken kon bekomen via zijn familie in Kirgizië, beperkt het verzoekschrift zich tot de opwerping dat (zie p. 13) *“Verzoeker had gepoogd om alle bewijsstukken te verzamelen, maar is daar uiteindelijk niet meer in geslaagd”*.

Er is dus inderdaad geen enkel bewijsstuk bijgebracht.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich voor het overige doorheen hun verzoekschrift beperken tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen -ookal moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoekers dienen in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoekers blijven hier echter in gebreke.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift een schending aanvoeren van de artikelen 2 en 3 EVRM, merkt de Raad op dat deze artikelen inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Dienaangaande laat de Raad gelden dat verzoekers evenmin kunnen steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar hun land van herkomst terugkeren, een reëel risico zullen lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

De Raad laat gelden dat verzoekers zich beperken tot het uiten van een niet gedocumenteerde bewering, waar ze in hun verzoekschrift stellen dat de situatie in Kirgizië nog steeds problematisch is en de spanningen blijven bestaan.

Verzoekers voeren geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De Raad deelt op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoor op 21 februari 2012 op het Commissariaat-generaal bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE